

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

ikrafttræden. Disse forhandlinger var som bekendt foranlediget af retsforbundets repræsentant og vel nok også påvirket af venstrebladenes stærke understregning af de alt for store udgifter, tjenemandslovenes gennemførelse ville medføre. Men det viste sig, at venstre ikke fulgte sine talerør ud over landet.

Det radikale venstre har hele tiden vedstået den stilling, vi har indtaget i lønningsskommissionen. Jeg kan i øvrigt ikke helt erkende det rigtige i det billede, som det ærede medlem hr. Henry Christensen giver af forhandlingerne i udvalget. Det er efter min mening et stærkt fortegnet billede, og jeg synes, at det ærede medlem ganske sprang over forskellige stadier i sin egen udvikling i udvalget, hvor han, da retsforbundets repræsentant første gang stillede sit krav om aftrapning, ilede med at sige, at han var meget villig til at søge at nå et resultat, for så vidt enighed kunne opnås, og det var der ikke noget at sige til, for vi har netop hele tiden tilstræbt enighed.

Nu tror jeg nok, at „bitte Viggo“ kan svare for sig selv, men når der bliver sagt, at den højtærede finansminister stillede forslag om at udsætte lovenes gennemførelse nogle måneder, må jeg sige, at det var jo for at opnå enighed. Det var det, vi tilstræbte på de forskellige områder for at få så bred en tilslutning som muligt til denne lønningslov, ikke alene i vor interesse, men også i tjenestemændenes og i hele befolkningens interesse.

Vi vedstår altså vor stilling i lønningsskommissionen; men det betyder ikke, at det radikale venstre ser med letsindighed på de betydelige statsudgifter, tjenestemandslovene vil medføre. Over for disse udgifter står imidlertid de mange år, tjenestemændene har måttet vente på den reform, som har været lovet dem fra alle sider, og desuden de store samfundsmæssige fremskridt, lovforslagene ubestrideligt indeholder. Det er åbenbart disse synspunkter — det er ikke noget med storpolitik eller fidus, har vi jo hørt — der til sidst har sejret hos venstre, således at dette parti nu også slutter op om lovforslagene, og så finder jeg ingen grund til at tærskle langhalm på de småkrusninger, som forhandlingerne har været rige på.

Til slut skal jeg anbefale at stemme for de

af udvalget stillede og tiltrådte ændringsforslag og at stemme mod de uden for betænkningen stillede ændringsforslag.

Niels Andersen: De foreliggende ændringsforslag er jo i så rigt mål blevet kommenteret af de foregående ordførere, at jeg kan indskrænke mig til at give tilslutning til dem. I det udvalg, der har behandlet de foreliggende lovforslag, har der været fuldstændig enighed om disse ændringsforslag, og jeg skal derfor ikke kommentere dem yderligere, men koncentrere mig om de tre hovedspørgsmål, som har været indgående drøftet i udvalget, nemlig spørgsmålet om fremtidige ansættelser af tjenestemænd, spørgsmålet om pristallet og spørgsmålet om de økonomiske virkninger af lønningslovenes gennemførelse.

Med hensyn til fremtidige tjenestemandsansættelser fremgår det for så vidt klart af betænkningen, hvad man stiler imod, idet det siges, at det er finansministerens hensigt „efter lovens endelige vedtagelse at lade foretage den foreslåede undersøgelse og nedsætte et udvalg, hvor de videre overvejelser skal foregå.“

Det henstilles i betænkningen,

„at dette udvalg afslutter sit arbejde så betids, at finansministeren senest 1. maj 1960 kan gøre folketinget bekendt med resultatet af de i udvalget foretagne undersøgelser og overvejelser. Udvalgets opgave er at undersøge, i hvilket omfang der i konsekvens af folkepensioneringens gennemførelse kan opnås sådanne ansættelsesforhold for fremtidige i statens tjeneste ansatte, hvis stilling ikke i kraft af sin karakter eller det med denne forbundne ansvar afviger væsentligt fra tilsvarende stillinger i det private erhvervsliv, at disses pensionsforhold i deres helhed ordnes efter de almindelige regler om folkepensionering.“

Der ligger i denne udtalelse, så vidt jeg kan skønne, det, vi fra retsforbundets side kan ønske. Ikke desto mindre foreligger der en mindretalsudtalelse fra venstre og de konservative, hvori de nærmere præciserer, hvad det er, de ønsker, og her må jeg ærlig talt standse op og undre mig, for heri nævner man ufaglærte arbejdere og lignende som dem, man kunne ønske ansat på de vilkår, det private arbejdsmarked gi-